מה א ב מיי׳ פ״ד מהל׳

משכב ומושב הלכה ו: מו ג מיי' פ"ז מהל' איסורי ביאה הלי"א וע' במ"מ

סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד

א) [לעיל י:], כ) [לעיל לה:], ג) [לעיל י:], ד) [לעיל ז.], ב) ע' רש"א ור"מ,

הגהות הב"ח

 (d) תום' ד"ה ושוין וכו' ולכ' יוסי נמי נ"ב ל"ל דס"ל להתוס' דפליגי תנחי אליבא דר' יוסי דתנה אליבא דר' יוסי דתנא דברייתא ס"ל אליבא דר' יוסי דמניקה ק"ל חליבה דרי יוסי דמניקה דיה שעתה בראייה ראשוני אע"ג [דלא עברו] ג' עונות ופליג אמתנימין אליבא דרי יוסי למנוגיתן ג' עונות ע"ל דף ז' ע"ב ובראש דף יא: (ב) ד"ה הילכתא וכו' ללוי דמוקי לה כב"ש:

גליון הש"ם

גב' צריכה שתפסוק משהו. הך משהו אינו מוכן לכאורה דהא ע"כ כלא ראתה כל ימי לידה דאל"כ הך ראייה גופא הוי הפסק בחוך ג' עונות דדוקא דבלידה אמריי לעיל לט פילט נמוד שיים כחי דיוצא ע"י פתיחת הקבר דלידה אבל זה שרואה בתוך ימי הלידה כיון דממעיין טמא אתי פשיטא דמפסיק

מוסף רש"י ימי עיבורה עולים לה

ימי עיבורה עולים לה לימי מגיקותה. כגון אם היתה מניקה ונתעברה והפסיקה תחלת עונה קלת בימי מניקוחה והשלימה בימי בימי מניקוחה והשלימה בימי עיבורה (דעיד י:). ב"ש לשיטתן. כי היכי דמהרי ביולדת גרידתה, מטהרי בהך, דהסברי ביומי חלה רחמנא יהא מלו לה כל ימים שלה. לשיטתן. דקסברי וטבילה חלה רחמנא. טמא כטומאת לידה דהוי אב לידה שאיז רואה בהז

ותמתין שבעה ותטבול ואפי׳ תראה כל שבעה יעלו לה בנקיים דהא לאו דם טמא הוא: שתפסוק משהו. לאחר שבועים דנקבה

חזר הנותה להפחח: ימי עיבורה

עולין לה. בפ"ק (לעיל דף י:) אמרי" אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה עונות וראתה דיה שעתה: עולין שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים לה. כלומר מלטרפים לימי מניקותה ת"ש ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפסוק וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד ונתעברה והשלימה ג' עונות מצטרפיו הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי ימי עיבורה לימי מניקותה: בשלמא מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי לרב דחמר מעין חחד הוח משום עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת הכי. מעוברת שהתחילה להפסיק וילדה לריכה להשלים ג' עונות שלא ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות תראה אחר לידה כלום ודם לידה לא בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מפסיה לשלש עונות כדתרלינן בפ"ה" בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר שני דם נדה לחוד ודם לידה לחוד אבל מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות אחר לידה אי חואי לא השלימה ג' במשהו סגי הכי קאמר •צריכה שתפסוק עונות ומטמאה מעת לעת שאין משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת"ש דמיה מסולקין: **אלא ללוי**. אפי׳ אי ושוין יברואה אחר דם מוחר שדיה שעתה חזיא לאחר שבועים הא לאו ממעין טמא אתי ויעלו לה להשלמת שלש בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום עונות דהוי כאילו דם מחוטמה אתא: הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין אחד במשהו סגיא. שתפסוק אחר ימי הוא אמאי דיה שעתה תממא מעת לעת לידה משהו דנימא נסתם הטמא: ידליכא שהות ותממא מפקידה לפקידה כיון שיעלו לה. ימי טהרה: לשלש עונות. דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה גמי לא ואפי׳ תראה: ושוין. שמאי והלל גזרו בה רבנן תא שמע סיולדת בזוב שספרה דפליגי במעת לעת: ברואה אחר ולא מבלה וראתה הלכו ב"ש לשימתן ובית דם טוהר שדיה שעתה. קס"ד אפי" הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד לזמן מרובה כגון שלא ראתה עד יום שמונים וארבע או תשעים: הוא משום הכי מממא לח ויבש אלא ללוי בשלמה ללוי דהמר שני מעינות הן דאמר שני מעינות הן אמאי מממא לח ויבש משום הכי דיה שעתה. שהרי דמיה אמר לך לוי אנא דאמרי כתנא דשוין ואיבעית מסולקין שכמה ימים שעברו ולא אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת ראתה דם ממעין זה והויא לה נקבה בזוב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע ראייה ראשונה ודיה שעתה ומניקה בתרא לא פסקה יוקסבר ימי לידתה שאין רואה מארבע נשים היא דדיין שעתן בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר ליה רבינא בראייה ראשונה יו: אלא לרב דאמר מעין אחד הוא. לאו ראייה ראשונה לרב אשי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר היא והרי הוחזקה בדמים: דליכא זוטרא לאתרין ודרש הילכתא כוותיה דרב שהות. כגון שרחתה ביום שמונים לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב ואחד מיד דליכא למימר מעת לעת אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא דאפי׳ הוה מאתמול כי האידנא בבית בין לחומרא דריש מרימר הלכתא כוותיה החילון דם טהור הוא: ותעמא דרב בין לקולא בין לחומרא יוהלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא: מפקידה לפקידה. כגון אם בדקה שחרית ומנחתה טמחה תטמח טהרות

של ערבית והכא ליכא למימר דליכא שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא לריכא למימר דדיה שעתה: וב"ה לשיטתן. דכל זמן שלא טבלה מטמא לח ויבש והא כיון דספרה אחר ימי לידה ודאי פסק וקשיא ללוי: כסנא דשוין. דאמר לעיל ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ואנא אוקימנא בדאיכא שהות ואפ״ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן: יוהא ספרה קתני. ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר וספירה הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת לידה שני שבועים ופסקה שבוע קמא וזו היא ספירתה דקסבר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושבוע שני לא פסקה וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שבוע שלישי ומש" מטמא לח ויבש לב"ה דהא ממעין טמא אתא ותורה לא טהרתו אלא ביומי וטבילה ולב"ש טהור דביומי תליא רחמנא והא שלמו להו ולהכי נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שבעה שלא תפסוק משהו אחר ימי לידה דלא הוו אלא שבעה: כווסיה דרב לחומרא. בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי׳ ממעין טהור אתא: והלכתא כוותיה דלוי להומרא. בשופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דאמר ב' מעיינות הן וכיון דלא נסתם הטמא לא הוי דם טוהר: בין לקולא. כגון שופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דהוה ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והתורה טהרתו ולא בעי הפסקה:

מתני׳

אלא ללוי נמשהו סגי. ותפסוק משהו לאחר שבועים דנסתם הטמא לשורן ברואה אחר דם בוחר שדיה שעתה. וא"ת לרבי יוסי דאמר בפ"ק (לעיל דף ז.) מעוברת ומניקה לריכות שלש עונות

ומפרש דמלטרפי ב' עונות דעיבורה ואחת דמניקתה למה לי עונה דאי בחוך שבועים לאו הפסק הוא דכיון דחוזרת ורואה בחוך שבועים - דמניקתה הא אמר הכא דאחר דם טוהר דיה שעתה וי"ל הא דלא כר' יוסי אי נמי בהפסיקה ג' עונות

וראתה ראשונה מאונס אף שניה דיה שעתה כדאמר בפ"ק (שם:) אבל אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא בראייה ראשונה אבל שניה לא אפי׳ היתה הראשונה מאונס כיון שנפתח מעין טמא וא"ת לר"מ ולאידך תנאי דאית להו בפ"ק (שם:) מניקה דיה שעתה תיפוק ליה דהוה אחר דם טוהר ומיהו לתירוץ שני אתי שפיר וי"ל דמטעם שהוא אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא לראייה ראשונה אבל מטעם מניהה דיה שעתה כל ימי מניקותה כר"מ דפ"ק (שם דף יה.) וא"ת והכא למה לי משום דם טוהר תיפוק ליה דמניקה היא וי"ל דנ"מ להיכא דמת בנה או גמלתו לרבי מאיר דאמר לעיל הרי היא ככל הנשים (ה) ולרבי יוסי נמי דאמר בפ"ק אפי" גמלתו או נתנה בנה למניקה דיה שעתה נפקא מינה לאחר דם טוהר להיכא דלא ראתה עד לחחר כ"ד חדש וטעמא דמניקה אינטריך לראייתה הראשונה באונס דאף השניה דיה שעתה כדפרישית: דליבא שהות. אבל איכא

שהות מטמאה מעת לעת לרב דאמר מעין אחד הוא ואע"ג דדיה שעתה כל ימי מניקותה הכא מיירי במת בנה או בהפילה כדפרישית וא"ת דבפרק אלו נערות (כתובות דף לו.) אמר הגיורת שראתה דם בתוך מעת לעת דיה שעתה רבי יוסי אומר הרי היא ככל הנשים וי"ל סוגיא דהכא לא אתיא כר' יוסי דהתם א"נ התם היתה בת טומאה אם היתה מתגיירת מקודם או משום דאיתא בגוה טומאה דרבנן:

ואיבעית אימא בשופעת והא

ספרה קתני. וא"ת מאי קאמר ב"ה לעיל יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה וראתה טהורה והא כיון דשופעת אפי׳ טבלה טמאה ללוי דחמר שני מעיינות הן דהח

מתני' מעין טמא הוא וי"ל דלדברי ב"ש קאמרי להו דאית להו מעין אחד הוא: שבוע בתרא לא פסקה. מכאן אומר ר״ת דיולדת בזוב או בזמן הזה דכולהו נשים חשבינהו כיולדת בזוב שסופרין אחר ימי טומאת הלידה שבעה נקיים וראתה בימי טוהר קודם טבילה אינה סותרת דהא אמר הכא דכי ראתה שבוע שלישי דלא סתרה אע"ג דדם טמא הוא כ"ש דראיית דם טוהר אינה סותרת דאפי" ב"ה דמטמאין לח ויבש מודו דעלתה לה ספירתה ומכאן אין להוכיח על זבה שאינה יולדת שספרה ז' נהיים וראתה שלא תסתור דאיכא למימר דהכא דוקא לא סתרה משום דראייה זו אינה גורמת לה טומאה דכל שבועים טמאים בלאו הכי ואע"ג דבשבוע ג' גורם לה טומאה מ"מ אינה נעשית בת נדה ולא זבה וכשתפסק טהורה מיד ומ"מ נראה דאשה דעלמא נמי לא סתרה דמסתברא דאין סתירה מועלת אלא בתוך החשבון כדאמר ואחר תטהר שלא מהא טומאה מפסקת ביניהם אבל לאחר ספירה לא מיהו לדידן דאית לן חומרא דרבי זירא פשיטא דסותרת דהא אפי׳ טבלה וראתה לריכה ז' נקיים: הלבתא כרב לחומרא. ואם תאמר הא תרי חומרי דסתרי אהדדי נינהו וי"ל דהכא דמספקא לן פסיק כמר

להחמיר וכמר להחמיר וכי האי גוונא איכא שלהי יולא דופן (לקמן דף m:) הלכה כדברי כולן להחמיר גבי סימני בגרות וחלר לורית הקשה הרב רבי מרדכי בר ילחק ללוי דאמר שני

מעינות הן הא דתניא בפרק יש בכור (בכורות דף מו:) גיורת שילא פדחת ולדה בהיותה עובדת כוכבים ואחר כך נתגיירה אין נותנין לה ימי טומאה וימי טהרה ואי שני מעינות הן אמאי אין נותנין לה ימי טהרה הלא מעין טמא סתום ובריש יוצא דופן (לקמן דף מ.) נמי מנן דאין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ומההיא ברייתא דבכורות (דף מו:) לא קשה כל כך ללוי דמוקי (ב) כב"ש דאמר

שתי מעיינות הן אמאי לא יהבינן לה ימי טהרה. וכן יש להקשות ממתניתין דאמרז׳ לקמן יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה י"ל דהא מני ב"ש היא דאמרי מעץ אחד הוא אי נמי כדמשני הכא אגא דאמרי כתנא דשרין אבל ק' לה מסחם מתני לה מסחם האח"כ מחלוקת וההיא דלקמן הוי מחלוקת ואח"כ סתם וי"ל דאין נותנין לה ימי טהרה דקאמר איכא לאוקמי לענין זה שאם ראתה ביום ז' לוכר או י"ד לנקבה הויא נדה על ידי ראיה ואין לה תורת טומאת לידה דפקעי כשנכנסין ימי טוהר. א"ג אע"ג דשני מעיינות הן יש לטמאות הדם משום דמן המקור קא אתי אלא דוקא במקום שהתורה טהרתו:

סיי קלד סעיף א: סיי קלד סעיף א: בזד ד מיי שם פ"ו הלי א סמג שם טוי"ד סימן קלד: תום' הרא"ש ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. ותימה לעיל דקאמר ר' יוסי מעוברת ומניקה שעברו טליה ג׳ טוווח דיה שטחה ומפרש דמצטרפי שתים בימי עיבורה ואחד בימי מניקותה למה לי אותה . שבימי מניקותה תיפוק לי דם טוהר תיפוק לי משום שהיא מניקה וי"ל דאתיא כר' מאיר דאמר בפירקין דאם גמלתו ומת הרי היא אתיא כר' יוסי אליבא דרב דמפרש דליכא שהות דהא ר׳ יוסי לא חייש להכי בפ׳ אלו נערות גבי גיורת שנתגיירה וראתה בתוך מעת לעת. ומיהו יש לחלק משום דהתם היתה בת טומאה אם היתה מתגיירת מקודם או משום דשייכא מקודם או משום דשייכא טומאה בנכרית מדרבנן: ואיבעית אימא בשופעת. תימה היכי קאמר לעיל יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה וראתה טהורה לא טבלה טמאה והא כיון טבלה לוי בשופעת אפי׳ טבלה טמאה לב״ה דקסברי טבלה טמאה לב״ה דקסברי שני מעיינות הז אליבא דלוי שני מפינות זון אייבא דרוי וי"ל דלדברי ב"ש דקסברי מעין אחד הן קאמר יולדת בזוב תוכיח: בשבוע קמא פסק בשבוע בתרא לא פסק. וקסברי ימי לידה שאינה . רואה בהן עולין לה לספירת ואע״פ שראתה כזוב או בזמן הזה דחשיבי . כולהו נשי יולדת כזוב אם ספרה ז' נקיים בימי טוהר אפי' ראתה אחרי כן קודם טבילה אינה סותרה אע"ג דלב"ה מטמא לח ויבש מודו דאינה סותרת מניינה ייש ליתז טעם הא דאיז ראיית שבוע שני סותרת משום דראייה זו אינה גורמת לה טומאת נדות ולא טומאת זיבות אבל זבה דעלמא דספרה ז' נקיים

ואח״כ ראתה ראויה לסתור לפי שע״י אותה ראייה היא נעשית נדה ומיהו מיסתבר למימר דלא שייך סתירה אלא בימי ספירתה משום דאמרי ואחר תטהר אחר אחר לכולן שלא תהא אבל אם שלמו ימי ספירתה בלא הפסקת טומאה כבר היים טומאה כבר אין שום זבה עליה ולא שייך בה סתירה: והלכתא . ובפרק אלו טריפות דעביד צליו הכתוב אומר הכסיל בחושך הולך. י״ל הכא משום דמספקא לן פסיק ה.ע.א. טספקא לן פסיק. כמר לחומרא וכמר לחומרא. וכה"ג אמרינן לקמן בפ' יוצא דופן הלכה כדברי כולם להחיירי הק׳ ה״ר יום טוב בר׳ יצחק. ללוי דאמר שני מעיינות הן קשה מהא דתניא בפ׳ יש בכור גיורת שיצתה פדחת

מי טומאה וימי טהרה ואי